

Jsem v tvých rukách, Pane

Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. (J 10:27-28)

1. čtení: Ezechiel 34:11-24

Hlavní čtení: Jan 10:22-39

Milí bratři, milé sestry,

začneme dnes příběhem ze života, který se vyloženě k postnímu období hodí. Bratr farář navštívil umírající ženu, členku jeho sboru. Mluvil s ní, modlil se s ní, četl jí z Písma. A pak se jí zeptal: *Umíš si představit, že by tě po smrti nečekal věčný život s Pánem Ježíšem? Zajímavá otázka. A dost odvážná, vzhledem k dané situaci. Ona na to odpověděla: Neumím si to představit. Prostě neumím. Já bych sice přišla o duši, pane faráři, ale Pán Ježíš by v tu chvíli přišel o svou čest. Ano, Kristus by přišel o svou čest a slávu. Protože by nesplnil, co nám slíbil. Vždyť jsme z jeho úst právě slyšeli ta úžasná slova plná útěchy, tváří v tvář těžkostem života, tváří v tvář smrti.*

- ²⁷ *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou* ²⁸ *a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé.*

I. SVÁTKY CHANUKA

Ale to už předbílám. Začneme od začátku. Kdy se tato událost z Ježíšova života vlastně odehrála? Přesný rok neznáme. Ale s největší pravděpodobností to bylo **v prosinci**. Jan své vyprávění totiž uvádí slovy:

- ²² *Byly právě svátky posvěcení Jeruzalémského chrámu; bylo to v zimě.*

Židé tyto svátky slaví dodnes. Nazývají je slovem „Chanuka“. A protože Chanuku slaví v prosinci, někdo občas pronese, že se jedná o židovské Vánoce. Ale takové označení židé nemají rádi. Vždyť oni neslaví narození Pána Ježíše Krista. Oni si při Chanuce připomínají znovu-posvěcení jeruzalémského Chrámu za makabejského povstání. O co šlo? Židé v letech 167-160 př. Kr. bojovali proti Seleukovské říši, která tehdy kontrolovala oblast Izraele. Mohli bychom to nazvat židovskou válkou za nezávislost. Vůdce židovského povstání byl Juda Makabejský, judský kněz. Takový židovský Jan Žižka z Trocnova. A právě v prosinci roku 164 př. Kr. se židům pod vedením tohoto Judy Makabejského podařilo vymanit jeruzalémský chrám z rukou pohanských Seleukovců. Znovu vysvětili znesvěcený Hospodinův chrám, kde pohané svého času například obětovali prasata, aby porobené židy pořádně podusili. Postavili nový oltář a začali Hospodinu přinášet oběti podle Mojžíšova zákona.

Bratři a sestry, umíte si jistě představit, jak silný náboženský, národovecký a politický význam měly tyto svátky pro židy v Ježíšově době. Vždyť židé tehdy žili pod bičem Římanů. Nálada o svátcích Chanuka tedy musela být velice vzrušená. Asi stejně jako když Češi v roce 1915 slavili 500. výročí upálení Mistra Jana Husa, pořád ještě pod nadvládou Habsburků.

Při tomto svátku židé nemuseli cestovat do Jeruzaléma. Jan ještě záměrně připojuje, že se to stalo v zimě. Doslova, že bylo „deštivo“. Že bylo špatné počasí. Naprosto nevhodné pro cestování. Ale Ježíš přesto do hlavního města vyrazil. Neodradilo ho ani šeredné počasí. Až se do Jeruzaléma vydá příště, neodradí ho ani supění a vrčení jeho nepřátel. On totiž chce a musí dokončit úkol, který mu jeho Otec zadal.

A něco z toho nepřátelského supění a vrčení slyšíme už dnes. Ježíš se právě prochází **v Šalomounově sloupoví**. To bylo vnější prostranství jeruzalémského chrámu. Chrámové podloubí. Možná v tu chvíli skutečně přšelo, tak se potřeboval schovat. Nebo se v těch místech chystal kázat lidem evangelium. Evangelista Lukáš popisuje, že právě Šalomounovo sloupoví bylo oblíbeným místem apoštolů. Tam kázali lidem o ukřižovaném a vzkříšeném Mesiáši. (Sk 3:11; 5:12) Ovšem k Ježíši v tu chvíli nepřicházejí žádní sympatizanti. Ani nerozhodnutí zvědavci. Ale přímo jeho odpůrci. Jan vypráví:

- ²³ *Ježíš se procházel v chrámě, v sloupoví Šalomounově.* ²⁴ *Židé ho obklopili a řekli mu: "Jak dlouho nás chceš držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně!"*

Obklopili ho. Začali se na něj tlačit. Jako parta výrostků, kteří si vás chtějí podat v temném městském podchodu kvůli několika drobným, co nosíte po kapsách. Obklopili ho. Žalmisté tímto slovesem popisují nepřátelské dorážení. Třeba:

- ¹² *Nebud' mi vzdálen, blízko je souzení, na pomoc nikoho nemám!* ¹³ *Množství býků mě kruhem svírá, bášanští tuři mě obstoupili.* ¹⁷ *Smečka psů mě kruhem svírá, zlovolná tlupa mě obkličuje; sápony se jako lev na mé ruce a nohy. (Ž 22:12-13.17)*

Však už to dlouho trvat nebude, a nenávislné pohledy, slovní přestřelky a celé to protivné dotírání se promění v jeden ukrutný zločin. Beránek bude brzo prolévat svou krev na Golgotě.

II. NEJSTE Z MÝCH OVCÍ

A co po něm chtějí? Na co se Pána Ježíše ptají? O co jim vlastně jde? Oni se chtějí konečně dozvědět, zda se Ježíš považuje za Mesiáše. Zda se Ježíš cítí na to, že židovský národ vyrve z rukou Římanů, těch nenáviděných okupantů. Protože přesně to židé od Mesiáše očekávali! Jenže Pán Ježíš jim to už řekl, že je Mesiáš. Řekl to svými skutky, jak nyní tvrdí.

- ²⁵ *Ježíš jim odpověděl: "Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které činím ve jménu Otce, ty o mně vydávají svědectví.*

Od počátku svého veřejného vystoupení Pán Ježíš dosvědčuje právě svými skutky, kdo opravdu je. Že je Mesiáš. Že je pravý Boží Syn. Začalo to v Káni Galilejské, kde Ježíš učinil počátek svých znamení. (J 2) Pak nasýtil hladové zástupy. (J 2) A mnohé lidi uzdravil. Tím posledním uzdraveným v řadě byl člověk slepý od svého narození. (J 9) Jasný mesiášský čin podle Starého Zákona. Vždyť Bůh sám o svém Pomazaném prohlašuje:

- ⁶ *"Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, ⁷ abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě. (Iz 42:6-7)*

Ale jeho odpůrcům to nestačí. *I kdybys, Ježíši, dělal tyto zázraky a mocná znamení ve prospěch nebohých lidí stále dokola, stejně neuvěříme.* Oni jsou totiž slepí. A chtějí být slepí. Nechtějí přijmout, že Ježíš je Mesiáš, Boží Syn. Protože kdyby to přijali, pak by museli uznat jeho autoritu. Pak by ho museli na slovo poslouchat. Pak by ho museli následovat. A právě to oni za nic na světě nechtějí. *I kdyby ses uzákrakoval k smrti, Ježíši, my stejně neuvěříme, že jsi Mesiáš. My stejně nepřijmeme, že jsi Boží Syn.*

Bratři a sestry, jak je to možné? Jak je možné, že církev káže evangelium o Pánu Ježíši Kristu už dva tisíce let a pořád jsou mnozí a mnozí lidé, kteří tato slova lásky nikdy nevezmou vážně a nikdy Krista nepřijmou? Jak je to možné, že v naší vesnici, v naší ulici, v našem domě, v naší rodině byli, jsou a zřejmě také stále budou lidé, kteří nechtějí mít s Pánem Ježíšem vůbec nic společného? Kristus na to odpovídá. Ale jeho odpověď se jim líbit nebude...

- ²⁶ *Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí.*

Abychom tu jeho odpověď pochopili správně, celou větu musíme otočit. Tak tedy ještě jednou: *Vy nejste z mých ovcí. Proto nevěříte.* Všimněte si: Pán Ježíš neříká, že jejich nevěra je příčinou toho, že oni nejsou jeho ovečkami. Ne! Je tomu přesně naopak! Oni nejsou jeho ovce. A proto mu nevěří. Oni nejsou jeho ovce. Proto za ním nejdou. Oni nejsou jeho ovce. Proto s ním nechtějí mít nic společného. Nevěra není příčina. Nevěra je důsledek toho, že jsou od základu hříšní. A toho, že je Bůh k sobě (zatím!) milostivě nepovolal.

III. MÉ OVCE SLYŠÍ MŮJ HLAS...

Jaký obrovský rozdíl panuje mezi Ježíšovými nepřáteli a jeho přáteli! Mezi těmi, kteří nejsou ovce tohoto nebeského Pastýře. A těmi, kteří jeho ovečkami jsou. Co Pán Ježíš prohlašuje o lidech, kteří k němu patří?

- ²⁷ *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou ²⁸ a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrve. ²⁹ Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. ³⁰ Já a Otec jsme jedno."*

To jsou nádherná slova, bratři a sestry, u kterých se musíme zastavit. Tak především: Ovce patří k Pastýři. A Pastýř patří k ovcím. My patříme jemu. My jsme jeho. Křesťanství není žádná individuální cesta ke spáse, po které kráčíme sami. Křesťanství je vztah. Křesťanství je vztah s Ježíšem Kristem. On je náš Pastýř. A my jsme jeho ovce. A jako jeho ovečky slyšíme jeho hlas. Nasloucháme bedlivě jeho slovům. Čekáme na to, až k nám promluví. Toužíme ho slyšet. Hladovíme po jeho slovech. A proto za ním jdeme. Proto ho následujeme. Proto jsme dnes právě zde. Nikdo a nic nedokáže utišit náš duchovní hlad. Jen Pán Ježíš. Protože nikdo s námi nemluví s takovou láskou, a tak pravdivě jako náš Pastýř.

A také: On nás zná. A jak Pán Ježíš řekl o pár řádků výše: My známe jeho.

- ¹⁴ *Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, ¹⁵ tak jako mě zná Otec a já znám Otce. (J 10:14-15)*

Bratři a sestry, o kom můžeme bezpečně říct, že ho známe? Já jsem v mládí rád četl životopisy Napoleona Bonaparta. Věděl jsem o jeho životě opravdu hodně. Ale mohl bych říct, že ho znám? Nedávno jsem s velikým nadšením zhlédl třídílný dokument o Masarykovi. Ale kdyby se mě někdo zeptal: *Znáš ho? Znáš Masaryka?* Těžko bych mohl odpovědět: *Ano, já ho znám.* Já sice vím fakta o jeho dětství, o jeho dospívání, o jeho vztazích s druhými lidmi, o jeho vzdělání, o rozmanité činnosti, o jeho stáří a smrti.

Ale to neznamená, že ho znám. Můj pradědeček kdysi patřil k čestné strážci prezidenta osvoboditele, jakožto vysloužilý legionář. Ale ani on by nemohl říct, že Masaryka znal. Kdo ho znal? Třeba jeho manželka Charlotte.

Vidíte! Nemůžeme říct, že skutečně známe Pána Ježíše, pokud ho neznáme osobně. Přestože známe vyprávění o jeho životě takřka nazpaměť. Přestože jsme slyšeli desítky a stovky výkladů z evangelií. Pokud ho neznáme osobně, pak ho zkrátka neznáme. Znáš ho, bratře? Skutečně ho znáš, sestro? Znáš Ježíše Krista? Máš s ním opravdový vztah? Jsi na něj napojený? Jsi na jeho přítomnosti a blízkosti závislá? Poznání je vždy něco velice hlubokého a intimního. *Adam poznal Evu*, vypráví se v knize Genesis. *A Eva otěhotněla.* (Gn 4) Poznali se důvěrně. Znali se tak, jako je neznal nikdo jiný. Jako moje žena zná mě, tak mě nezná nikdo z vás. Jako Charlotte znala prvního prezidenta, tak ho neznal nikdo z jeho blízkých. Možná právě proto se Pán Ježíš často nazývá ženichem. A církev nazývá svou nevěstou. Církev totiž může a musí znát Ježíše tak důvěrně, jako zná nevěsta svého ženicha.

IV. JEDINÁ JISTOTA, JEDINÉ BEZPEČÍ

Bratři a sestry, nic z toho, co bylo řečeno, v nás nesmí vzbudit pocit nadřazenosti a výjimečnosti. V žádném případě nemáme být na co hrdí, když o sobě říkáme, že věříme v Ježíše Krista, že ho známe, že mu patříme, že za ním jdeme. Protože pokud je to všechno pravda, pak je to jeho zásluha. A ne naše. Chceš být pyšný? Buď pyšný na svého Spasitele. Chceš se chlubit? Nechlub se sám sebou. Chlub se Ježíšem Kristem. Protože ten holý fakt, že mu patříš, je výsledkem jeho činnosti. Jeho aktivity. Je to jeho práce. Je to cele jeho zásluha.

Vždyť i dnes nám Pán Ježíš připomíná, že jeho Otec nás jemu dal. My jsme dar, kterým Otec svého Syna obdaroval. Ano, jsme pěkní *dárečci*, jen co je pravda. Ale zároveň – z milosti a lásky Boží – jsme cenným darem, kterým Otec potěšil Syna. Kdyby nás Kristu nedal, nikdy bychom nebyli Kristovi.

Co z toho vyplývá? Snad jen ta pokora? Že se nemáme chlubit vlastní vírou? Ne! To by bylo málo. Především z toho vyplývá veliká útěcha. My jsme v těch správných rukách, bratři a sestry! V rukách, které stvořily tento svět a celý vesmír. V rukách, které byly za nás hříšné přibity ke kříži. V těchto rukách jsme. A nikdo a nic nás z nich nemůže vyrvat. Ani nemoc. Ani slabost. Ani nepřátelství druhých lidí. Ani ďábel. Ani nebeská knížata, ani pozemské vlády. Ani prázdná peněženka. Ani dluhy, kam se podíváš. Ani smrt. Dokonce ani my sami. Ani náš vlastní hřích nás nemůže Bohu vyrvat z rukou. Kristus slavnostně prohlašuje:

- *já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. ²⁹ Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. ³⁰ Já a Otec jsme jedno.*

Bratři a sestry, my už prožíváme věčný život s Ježíšem Kristem. Žijeme s ním tady a teď. Žili jsme s ním včera. A budeme s ním žít i zítra. Na věky věků. To je naše jediná pravá jistota. Lidé někdy říkají, že v našem světě není jisté vůbec nic. Snad jen ta smrt. A my to známe dobře na vlastní kůži. Člověk si nemůže být jistý sám sebou, svou vlastní silou, svým vlastní zdravím, svými nejbližšími, politickou situací a ekonomickým vývojem v Evropě, ani tím světovým mírem. Nic není jisté. Až na Kristovu lásku, to vyznáváme. Až na Kristovu neporazitelnou a věčnou lásku.

Bratři a sestry, jak jsme začali, tak také skončíme: Krátkým příběhem. To zase lékař přišel za mladou dívkou, která už ležela na smrtelné posteli. Když ji vyšetřil, obrátil se na její rodiče a smutně a vážně pronesl: *Ona už má žel to nejlepší za sebou.* Nevěděl, že ho to děvče slyší. Ale ona slyšela, co právě řekl jejím rodičům. A zmohla se i na odpověď: *To není pravda, pane doktore. Já mám to nejlepší teprve před sebou.* Ta ubohá dívka myslela na svůj život s Kristem.

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, chceme tě chválit v modlitbě i v písni za to, že ty, pravý Boží Syn, jsi vstoupil do vztahu s námi. Do láskyplného vztahu, který jsi postavil na své vlastní oběti na golgotském kříži. Chválíme tě, že tě smíme znát, že můžeme slyšet tvůj hlas, že jdeme za tebou, že náš vztah s tebou nikdy neskončí. A prosíme tě, přiveď si k sobě ještě mnohé lidi, aby v tebe uvěřili, aby u tebe našli tu pravou útěchu. Aby v tobě objevili jedinou jistotu pro svůj život. Amen.